

samle Forsvaret her paa Sjælland; men den ærede Minister skal jo gennemføre denne Lov, og hvis der da ikke i Loven er nogen afgjort Bestemmelse imod det Maal, han har sat sig, ja, saa vil han gjøre alt Muligt for Tid efter anden at komme hen til det Maal. Dette, at Ministeren er gaaet ind paa disse Tanker, og at det er ham, der skal føre Loven ud i Livet, er Noget, vi ikke maa se bort fra, thi det har stor Betydning. Jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, at, medens hele Baggrunden for Forhandlingerne i 1866—67 var Forsvarskommissionens Betænkning, som handlede paa Uvedelingen, er hele Baggrunden og Grundlaget for Forhandlingerne her det nye System, disse nye Tanker om vort Forsvar. Det skulle vi heller ingenlunde overse, det har sin meget store Betydning, og endnu vil jeg kun pege paa dette ubestemte og vage Udtryk „det fornødne Artilleri“. Vor Betænkning oplyser os jo om, at den ærede Minister har oprindelig forelagt Lovforslaget for Forsvarskommissionen, uden med et Ord at nævne Artilleriet; men Forsvarskommissionen har fundet det betænkeligt og har faaet ham til at indføre dette Udtryk „det fornødne Artilleri“; men hvad forstaaes nu derved. Det kan være en eller to Kanoner. Jeg hørte godt, at det ærede Medlem for Kolbing (Berg) forleden sagde, at der maatte være tre Batterier i Sjælland, og jeg synes endda ogsaa, jeg kan forstaa, hvorpaa han byggede denne Mening. Der er ganske vist Intet i Loven, som afgjør, hvormange Batterier eller Kanoner der skal lægges over til Sjælland, hvis ikke vort Forslag vedtages; men han gaar vist ud fra, at, da der ved et Regiment er 2 Oberster og hver Oberst har 3 Batterier, saa maa der mindst 3 Batterier over til Sjælland, thi ellers spredes den paagældende Obersts Styrke ad. Men en Oberst kan jo i Fredstid godt sidde her i Kjøbenhavn og sende Ordre over til Sjælland til 3—4 af sine Kanoner. Hvis Ministeren nøies med at lægge 2 Kanoner derover, kunne vi Intet gjøre, der er Intet i Loven, der forbyder ham det. Jeg mener derfor, det Udtryk er altfor ubestemt. Siden jeg er ved det, vil jeg dog ogsaa udtale min Forundring over, at det ærede Medlem for Kolbing nok vil have 3 Batterier derover og dog aldrig nogenfinde har gjort Forsøg paa at stille Underændringer til vort Forslag eller spurgt, om vi maatte kunne blive enige om lidt mindre end 6 Batterier, han er saa stærkt imod vore Bestemmelser og holder paa Udtrykket „det fornødne Artilleri“. Jeg kan ikke rigtig forstaa det, jeg synes, det ser ud, som om der ligger noget Andet bagved. Nei, vi maa ved Afstemningen gaa bestemt imod Regjeringens Forsvarsplan, og det faae vi Leilighed til ved det Punkt, jeg her har nævnet. Jeg skal ganske kortelig forklare, hvorfor jeg er saa bestemt imod denne Plan. Det er ingenlunde, fordi jeg er imod, at vi gjøre det bedst Mulige, for at forsvare vor Selvstændighed,

tværtimod, det vilde jeg grumme gjerne, vi skulde gjøre; det kan jeg sige, uden at staa Dinene ned, og det tænker jeg, vi kunne Alle. Jeg synes imidlertid, der er saa mange Indvendinger imod denne Plan, at jeg i Grunden slet ikke kan forstaa, at Nogen med Styrke kan fastholde den. En Indvending er der blandt Andet gjort, og jeg vil gjentage den; det er denne: Naar Fjenden kan lægge sig i Sjælland og Fyn og blive liggende der, kan det kun lidet nytte at vi sige til ham: kom herover til Sjælland, her have vi Fæstninger, Kanoner, Soldater; her ere vi belavede paa at tage imod Jer; thi han kan sige: Jeg har det godt, hvor jeg er og bliver derfor liggende; hvad skulle vi saa gjøre ved ham? Som Retsforholdene ere for Tiden i Europa kan jeg godt tænke mig, at en eller anden Stormagt kunde faae Lov til at blive i Sjælland eller Fyn; men jeg kan vanskelig forstaa, at det skulde blive tilladt en enkelt Stormagt at komme her og tage Sjælland, saa ville de Andre nok komme og sætte sig derimod, for saa kunde denne ene Magt jo lukke Østerøen; de andre Stormagter komme os sikkerlig ikke tilhjælp af Kjærlighed, men kun naar deres egne Interesser berøres. Det er den Fare, vi have sigtet til, naar vi i Betænkningen have talt om Danmarks Deling. Det har ingenlunde været vor Mening at udtale, at de andre to Mindretal vare ligegyldige for Sjælland og Fyn og brød sig kun om Sjælland, vare ligegyldige overfor en saa sørgelig Ting som Danmarks Deling. Jeg forstaaar ikke, hvorfor det ærede Medlem for Kolbing talte saa stærkt derom iforgaars; vi have jo kun talt mod Forsvarsplanen, ingenlunde mod Personer eller deres Fædrelandskjærlighed. Der er ogsaa en anden Indvending, som slet ikke er bleven berørt hverken ved første eller anden Behandling, mod i Tilfælde af Krig at samle vort Forsvar paa Sjælland; den vil jeg dog berøre. Forsvarskommissionens Flertal har berørt den, idet det har ment, at dette, saadan at lægge Sjælland blot — det nævner kun Sjælland — kunde være farligt af Hensyn til „Sjællands Befolkning, hvis store Mængde vanskelig vil kunne forstaa Bevæggrundene til ikke paa direkte Maade at indbringe denne Landsdel i Forsvaret.“ Det er ganske vist min Mening, at der har Kommissionens Flertal peget paa Noget, som er rigtigt, og som det er værdt at lægge Mærke til. Hvis vi lade Størstedelen af vort Land ligge bart, frygter jeg for, at Størstedelen af vort Folk vil blive fortrykt, at deres Interesse for vort Forsvar vil blive lammet og fløvet, det vil i alt Fald fristes dertil. Det bliver saa tidt sagt: vi maa have en Forsvarsplan, som de Sagtyndige have Tillid til, og at det kan ikke nytte noget at faae en, som de have Mistillid til; men jeg vil sige: Det er ogsaa nødvendigt, at vi have en Forsvarsplan, som de menige Soldater og Befolkningens store Flertal har Tillid til og er glad ved, Folket i det Hele